

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **E. N. N.**, st. přísl. Konžská demokratická republika, zast. JUDr. Vladimírem Jablonským, advokátem, se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt.schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2009, č.j.: MV-14180-450/OAM-2008,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.6.2009 č.j.: MV-14180-450/OAM-2008 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 5.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Vladimíra Jablonského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 123 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), rozhodnuto o povinnosti žalobkyně uhradit žalovanému náklady spojené se správním vyhoštěním v částce 43.560,- Kč.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že mu byl zaslán Správou uprchlických zařízení MV ze dne 7.4.2009, č.j.: Z002705 výkaz nedoplatků k zahájení řízení o úhradě nákladů spojených s pobytem zajištěného cizince E. N. N.

Na podkladě soustředěných písemných materiálů zahájil správní orgán řízení o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince a doporučeným dopisem ze dne 5.5.2009 uvědomil o jeho zahájení žalobkyni, kterou současně vyzval, aby se ve lhůtě do 14 dnů od doručení k věci písemně vyjádřila. Písemnost o uvědomění o zahájení řízení byla doručena dne 15.4.2009, ale žalobkyně se k věci ve stanovené době nevyjádřila.

Žalovaný ke stavu dané věci uvedl, že žalobkyně byla dne 9.10.2008 transferována z Paříže zpět do České republiky. Téhož dne byla na podkladě rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha-Ruzyně č.j.: CPR-4924-13/PR-2008-4112 umístěna v zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kde pobývala do 7.4.2009. V současné době je hlášena na adrese: Ubytovatel M., P. X, B. Y. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 15.10.2008. Žalovaný rovněž uvedl, že ačkoli bylo toto rozhodnutí nevykonatelné, v důsledku podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze vzniklé náklady jakkoli zpochybnit.

Podle žalovaného vznikl v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění České republiky - Ministerstvu vnitra v souladu s vyhl. č. 447/2005 Sb. (strava na osobu v kalendářním dni ve výši 112,- Kč, ubytování 130,- Kč a přepravní náklady 1,55 Kč x počet ujetých kilometrů) za období od 9.10.2008 do 7.4.2009 nedoplatek na nákladech v celkové výši 45.560,- Kč za stravu a ubytování v zařízení pro zajištění cizinců.

Protože náklady spojené se správním vyhoštěním nebyly ani částečně uhrazeny z peněžních prostředků cizince ve smyslu ust. § 146 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., byla tato povinnost podle ust. § 123 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. uložena povinnému cizinci, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný závěrem uvedl, že samotná nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince nemá a nemůže mít vliv na plnění povinnosti úhrady nákladů správního vyhoštění, tak jak to má na mysli ust. § 123 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobkyně v žalobě podané proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného mimo jiné uvedla, že byla v předmětném zařízení umístěna proti své vůli, správní orgán postupoval nezákonně, a proto nemohl vzniknout nedoplatek za ubytování a stravu vůči žalobkyni za uvedené období. Dle názoru žalobkyně mělo být postupováno podle ust. § 123 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.

Namítá rovněž, že předmětné rozhodnutí v odůvodnění neuvádí přesný počet dní strávených v uvedeném zajištění, počet ujetých kilometrů. Tyto nepřesné údaje pak byly již uvedeny v samotném oznámení. Má za to, že výpočty Ministerstva vnitra jsou naprosto nepřesné a nahodilé a jasně poukazují na jeho nedbalý postup, jež zneužívá těžké situace, ve které se někteří cizinci mnohokrát nacházejí.

Žalobkyně není výdělečně činná, v České republice nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek, krom věcí osobní potřeby. Současně v České republice nemá žádnou osobu, která by jí poskytla finanční prostředky v požadované výši. Podle žalobkyně by měla nedoplatek hradit policie popř. Ministerstvo vnitra podle ust. § 123 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobkyně. Odkázal na obsah správního spisu, na vydané rozhodnutí a soudu navrhl, aby předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spise se pak mimo jiné nachází uvědomění o zahájení řízení ze dne 5.5.2009 č.j.: MV-14180-450/OAM-2008, které bylo žalobkyni doručeno dne 15.5.2009; rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha Ruzyně ze dne 9.10.2008 č.j.: CPR-4924-13/PR-2008-4112, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění; rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky ze dne 28.11.2008, č.j. MV-85686-3/OAM-2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně jako opožděné; výkaz nedoplatku vyčíslený Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, Odboru zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová dne 7.4.2009; závěrečné vyúčtování uschovaných peněžních prostředků zajištěného cizince a nákladů spojených s pobytem v zařízení a se správním vyhoštěním provedené Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, Odboru zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová dne 7.4.2009 a v neposlední řadě také žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.6.2009 č.j.: MV-14180-450/OAM-2008.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Právní úprava úhrady nákladů řízení spojených se správním vyhoštěním je obsažena v ust. § 123 zákona č. 326/1999 Sb.

Podle ust. § 123 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. náklady spojené se správním vyhoštěním se uhradí z peněžních prostředků cizince, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 123 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nelze-li uhradit náklady z jistoty ani z peněžních prostředků cizince, uhradí je plně nebo jejich zbývající část osoba, která se k tomu zavázala v pozvání ověřeném policií, nebo jde-li o výzkumného pracovníka, výzkumná organizace, která se k tomu písemně zavázala; výzkumná organizace uhradí náklady spojené se správním vyhoštěním vzniklé do 6 měsíců ode dne skončení platnosti dohody o hostování.

Podle ust. § 123 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nelze-li uhradit náklady podle předchozích odstavců, jsou povinni tyto náklady uhradit plně nebo jejich zbývající část postupně a) ten, kdo cizince zaměstnal bez povolení k zaměstnání, b) ten, kdo zaměstnání bez povolení k zaměstnání zprostředkoval, c) dopravce, který nesplnil povinnost podle § 104.

Podle ust. § 123 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit podle předchozích odstavců, nese tyto náklady a) policie, jde-li o cizince zajištěného podle zvláštního právního předpisu, b) ministerstvo v ostatních případech.

Podle ust. § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. do nákladů spojených se správním vyhoštěním se zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady.

Podle ust. § 123 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. nejsou-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizince uhrazeny z peněžních prostředků cizince, stanoví policie nebo ministerstvo rozhodnutím, kdo a v jaké výši je povinen tyto náklady nebo jejich část uhradit. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím převzetí.

Pro posouzení sporu je rozhodné znění zákona o pobytu cizinců ke dni rozhodování žalovaného. Ustanovení § 123 zákona určuje závaznou posloupnost povinných pro náhradu nákladů vyhoštění. Zákon v ust. § 123 odst. 1 nestanoví adresáta normy (povinného), nýbrž z jakého zdroje bude povinnost uspokojena. Peněžní prostředky s přihlédnutím k ust. § 123 odst. 2 je třeba vykládat jako faktické prostředky, jimiž cizinec disponoval a které jsou u něj zjištěny a zajištěny, nikoli jakékoliv eventuálně v budoucnu získané prostředky cizince. Teprve odst. 3 a 4 výslovně uvádí, komu vzniká povinnost hradit náklady. Lze mít důvodné pochybnosti, zda zákonné uvedení zdroje uspokojení povinnosti (odst. 1) je natolik určité, aby bylo možné dovodit povinnost adresáta normy (majitele zdroje - cizince) hradit náklady vyhoštění. Ustanovení odst. 7 obsahuje funkční příslušnost (pravomoc) žalovaného rozhodnout o povinnosti hradit náklady vyhoštění, nelze-li je uhradit z jistoty nebo peněžitých prostředků cizince. Žalovaný je tak oprávněn rozhodnout pouze o povinnosti subjektů uvedených v odst. 2 a 3, tedy nikoli o povinnosti cizince. Nedostatek pravomoci žalovaného rozhodnout o povinnosti cizince odpovídá výše uvedené neexistenci zákonné povinnosti cizince hradit náklady za vyhoštění jinak než ze zálohy nebo zajištěných finančních prostředků. Žalovaný vycházejíc z nemožnosti uhradit náklady vyhoštění z jistiny nebo finančních prostředků dovodil povinnost žalobkyně, aniž by takový závěr vycházel ze znění zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak rozhodl v rozporu s čl. 2 odst. 2, 3 a zejména čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť povinnosti mohou být uloženy pouze na základě zákona, přičemž žalobkyni uložená povinnost nemá oporu v zákoně o pobytu cizinců, ani jiné zákonné normy, proto soud dle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud v této věci rovněž připomíná judikaturu správních soudů a to především rozsudky zdejšího soudu sp.zn. 7 Ca 340/2006, 7 Ca 319/2007, 7 Ca 51/2008 a judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2009 č.j. 1 As 36/2009-88, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009 č.j. 3 As 7/2009-49).

Vzhledem ke shora uvedenému nezbylo soudu než dle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud rozhodl v projednávané věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Jelikož žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, přiznal jí soud náhradu nákladů řízení ve výši 5.808,- Kč, což tvoří náklady právního zastoupení žalobkyně advokátem, celkem 2x 2.100,-Kč za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) a 2x 300,- Kč režijní paušál podle ust. § 9, § 11 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Dále byla právnímu zástupci žalobkyně jako plátcí daně z přidané hodnoty přiznána 21% DPH z částky 4.800,- Kč, která v daném případě činí částku 1.008,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak v této právní věci tedy činí 5.808,-Kč. Platební místo soud určil k rukám advokáta (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová